

ЦРНА ГОРА
ОПШТИНА БЕРАНЕ
Главни администратор
Број: 03-042/22-
Беране, 16.12.2022. године

Главни администратор општине Беране рјешавајући по жалби П: _____ В: _____ из Берана бр. 12-422/20-22617/5 од 30.11.2022. године, ког заступа Коцка Драгана, адвокатица из Берана, изјављеној против рјешења Управе за наплату локалних јавних прихода општине Беране бр. 12-422/20-22617/4 од 19.10.2022. године, на основу члана 77 Закона о локалној самоуправи („Сл.лист ЦГ“ бр. 02/18 и 34/19) и члана 128 Закона о управном поступку („Сл.лист ЦГ“ бр. 56/14, 20/15, 40/16 и 37/17) доноси:

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се жалба као неоснована.

Одбија се захтјев за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Оспореним Рјешењем одбијен је Предлог жалиоца бр. 12-422/20-22617/1 од 07.09.2022. године за измјену рјешења Управе за наплату локалних јавних прихода општине Беране бр. 08-/20-22617 од 22.04.2020. године (ради се о рјешењу бр. 12-422-1/20-22617 од 22.04.2020. године како је и прецизирано у току поступка) и одбијен захтјев за накнаду трошкова поступка.

Благовремено изјављеном жалбом жалилац побија нападнуто рјешење због свих законом предвиђених разлога и у битном наводи да је исто незаконито. Даље истиче да је основица пореза на непокретности утврђена примјеном Уредбе о ближим критеријумима и методологији за одређивање тржишне вриједности непокретности („Сл.лист ЦГ“ бр. 36/11,66/15 и 39/17) која је одлуком Уставног суда Црне Горе укинута, те је и висина пореске обавезе утврђена на неуставан и незаконит начин. Наводи да је првостепени јавноправни орган побијано рјешење донио примјеном чл. 152 Устава Црне Горе при чему је игнорисао одредбу чл. 67 Закона о уставном суду, која је, по његовом мишљењу, искључиво мјеродавна за рјешавање овог питања. Надаље истиче да је првостепени орган занемарио одредбе чл. 66 Закона о уставном суду и чл. 139 став 1 тачка 3 Закона о управном поступку. Надаље, предлаже увид у одлуку Уставног суда Србије УЖ-8199/2018 од 08.11.2018. године и Рјешење Привредног апелационог суда Србије Пж. бр. 3099/13 од 05.06.2013. године. Наводи и да је у односу на пресуду Увп.528/21, на којој првостепени орган заснива своју одлуку, у току поступак по уставној жалби У-III 95/22 од 04.02.2022. године те постоји могућност да одлука Уставног суда буде другачија у односу на ту одлуку. Надаље истиче да је побијано рјешење у дијелу одлуке о трошковима поступка, донесено уз битну повреду правила поступка, из разлога што нема јасних и ваљаних разлога, услед чега је дошло до погрешне примјене материјалног права.

У коначном предлаже да Главни администратор општине Беране усвоји жалбу, поништи побијано рјешење и усвоји предлог жалиоца за измјену правоснажног рјешења, или

предмет врати првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање, те га обавезе да жалиоцу накнади трошкове поступка у складу са АТ ЦГ.

Главни администратор је размотрио жалбу, предметно рјешење и списе предмета и утврдио да је поступак који је претходио доношењу оспореног рјешења проведен у складу са правилима поступка, чињенично стање је правилно и потпуно утврђено и на исто је правилно примијењен одговарајући материјални пропис. У ожалбеном рјешењу дати су јасни и основани разлози који наводима жалбе нису доведени у питање.

Чланом 152 Устава Црне Горе ("Службени лист ЦГ" број 1/07 и 38/13), прописано је кад Уставни суд утврди да закон није у сагласности са Уставом и потврђеним и објављеним међународним уговорима, односно да други пропис није сагласан са Уставом и законом, тај закон и други пропис престаје да важи даном објављивања одлуке Уставног суда.

Закон или други пропис, односно поједине њихове одредбе, за које је одлуком Уставног суда утврђено да нијесу сагласне са Уставом или законом не могу се примјењивати на односе који су настали прије објављивања одлуке Уставног суда ако до тог дана нијесу правоснажно ријешени, односно да правно дејство укидања дјелује само убудуће.

Оспореним Рјешењем одбијен је Предлог жалиоца бр. 12-422/20-22617/1 од 07.09.2022. године за измјену рјешења Управе за наплату локалних јавних прихода општине Беране бр. 08-/20-22617 од 22.04.2020. године (ради се о рјешењу бр. 12-422-1/20-22617 од 22.04.2020. године како је и прецизирано у току поступка) и одбијен захтјев за накнаду трошкова поступка.

Из списка предмета произилази да је жалилац поднио означени предлог за измјену коначног и правоснажног рјешења Управе за наплату локалних јавних прихода Општине Беране бр. 12-422-1/20-22617 од 22.04.2020. године којим је жалиоцу утврђен порез на непокретности за 2020. годину у износу од 9,06 €. Првостепени орган је одбио предлог позивом на одредбу чл. 152 Устава Црне Горе, уз образложење да правно дејство укидања општинских аката дјелује само убудуће, те да се не може примијенити ретроактивно.

Жалилац је свој предлог за измјену рјешења базирао на одредби чл. 67 Закона о Уставном суду Црне Горе, у ком је у ставу 1 прописано да свако коме је повријеђено право коначним или правоснажним појединачним актом, донијетим на основу закона или другог прописа и општег акта за који је одлуком Уставног суда утврђено да није био или да није у сагласности са Уставом, потврђеним и објављеним међународним уговорима или законом, има право да тражи од надлежног органа измјену тог појединачног акта, ако та измјена не утиче на права савјесних трећих лица, док став 2 истог члана прописује да се предлог за измјену коначног или правоснажног појединачног акта из става 1 овог члана, може поднијети у року од шест мјесеци од дана објављивања одлуке у "Службеном листу Црне Горе".

Међутим, по мишљењу овог органа, правилно је првостепени јавноправни орган поступио када је одбио поднесени предлог за измјену рјешења, јер је рјешење бр. 12-422-1/20-22617 од 22.04.2020. године чију је измјену жалилац тражио, жалиоцу уручено дана 24.11.2020. године, дакле постало је коначно и правоснажно истеком рока за жалбу 09.12.2020. године. Имајући у виду да је Одлука Уставног суда Црне Горе којом се укида Уредба о ближим критеријумима и методологији за одређивање тржишне вриједности непокретности („Сл.лист ЦГ“ бр. 36/11, 66/15 и 39/17) објављена у „Службеном листу ЦГ“ бр. 26/22 од 11.03.2022. године, неспорно се да утврдити да је предметно рјешење постало правоснажно прије објављивања Одлуке Уставног суда. Имајући предње у виду, није било основа да се измијени наведено пореско рјешење, те је било мјеста примјени чл. 152 став 2

Устава Црне Горе, како то првостепени орган правилно закључује, будући да се правно дејство укидања примјењује на односе настале прије објављивања Одлуке Уставног суда ако до тог дана нису правоснажно ријешене, односно да правно дејство укидања дјелује само убудуће.

Навод из жалбе жалиоца да је првостепени орган приликом доношења побијаног рјешења занемарио одредбе чл. 66 Закона о уставном суду и чл. 139 став 1 тачка 3 Закона о управном поступку нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, будући да се означене одредбе односе на поступак извршења што, у конкретном, није случај.

Без утицаја је, по мишљењу овог органа, позивање жалиоца на одредбу чл. 67 Закона о Уставном суду Црне Горе, имајући у виду одредбу чл. 152 Устава Црне Горе и чињеницу да је означено пореско рјешење постало правоснажно истеком рока за жалбу, дакле 09.12.2020. године, односно прије објављивања Одлуке Уставног суда ЦГ од 11.03.2022. године.

Приликом одлучивања у овој правној ствари Главни администратор општине Беране је имао у виду и приложене одлуке судова из Србије али је нашао да исте нису могле имати утицаја на другачију одлуку у конкретном предмету. Наиме, након увида у ставове Управног и Врховног суда Црне Горе, који су доступни овом органу, заузете у каснијим одлукама тих судова у предмету по истом чињеничном и правном основу У.бр. 5144/19 од 11.05.2021. године и Увп.бр. 528/21 од 07.12.2021. године, да се закључити да исти иду у прилог одлуци донесеној у овој правној ствари.

Без утицаја је и навод жалиоца да се у односу на пресуду Увп.528/21 води поступак по уставној жалби U-III 95/22 од 04.02.2022. године те постоји могућност да одлука Уставног суда буде другачија у односу на предметну одлуку, јер се ради о будућем неизвјесном догађају који није од утицаја на побијану одлуку у моменту њеног доношења.

Навод жалбе да је побијано рјешење у дијелу одлуке о трошковима поступка незаконито из разлога што нема јасних и ваљаних разлога за такву одлуку не може се прихватити из разлога што подносилац предлога за измјену рјешења није успио у поступку те самим тим нема ни право на накнаду трошкова поступка, како то првостепени јавноправни орган правилно закључује.

Код таквог стања ствари оспореним рјешењем није повријеђен закон на штету жалиоца, због чега је жалбу ваљало одбити као неосновану.

Одлучујући по захтјеву странке за накнаду трошкова поступка, овај орган је исте одбио, обзиром да странка није успјела у поступку.

Овај орган је цијенио и остале наводе из жалбе жалиоца али је имајући у виду напријед изложено нашао да нијесу могли утицати на другачије рјешавање ове управне ствари, те је са изложеног а на основу чл. 126 став 4 Закона о управном поступку („Сл.лист ЦГ“ бр. 56/14, 20/15, 40/16 и 37/17) одлучено као у диспозитиву рјешења.

УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ: Против овог рјешења није допуштена жалба али се може покренути управни спор тужбом код Управног суда ЦГ у року од 20 дана од дана пријема рјешења.

